

selve det den almindelige Invalidefond vedkommende Forsørgelsesvæsen, er en Forandring i det Bestaaende, hvorpaa man særdeles vel kan gaa ind, da Anvendelsen af Loven om Pensioneringer huerken behøver eller just særlig godt egner sig til at varetages af en af flere Medlemmer sammensat Bestyrelse. Men naar det — i Betragtning af den i Udstaets § 25 optagne Bestemmelse om, at den administrerende Direktørs Kontorholdsgodtgørelse bestemmes ved Finantsloven — synes at være Meningen, at det den nuværende Bestyrelse underlagte Kontor, hvis Personales Lønningsforhold ere bestemte i Lønningsloven af 2den Juli 1870, alene skulde benyttes ved Behandlingen af de egentlige Pensioneringsager, maa man betragte en saadan Ordning som aldeles uhenigtsmæssig. Det maa nemlig erindres, at enhver Invalid og enhver Invalids eller Faldens Enke foruden den egentlige Forsørgelse faar et aarligt Beløb, der beregnes efter Pensionsloven og udredes af Statskassen, ja at endogsaa Enker efter Faldne indsele nærværende Lovforslags § 13, der i saa Henseende ganske stemmer med Udvalgets Udkast, tilbøls faa selve Forsørgelsen bestemt, som om den var Pension, og det vil da vistnok erkjendes, at en fuldstændig Afvikelse af Pensions- og Forsørgelsesvæsenet ved Henlæggelse under forskellige Myndigheder hver med sit Forretningspersonale og uden anden indbyrdes Forbindelse, end at de begge hver for sig forterede under Finantsministeriet, ikke blot vilde blive ufornøden kostbar, men ogsaa medføre mange og alvorlige Ulemper. Den Arbeidsforsørgelse, der som ovenfor bemærket allerede vil medføres ved nærværende Lovforslags med Udvalgsudkastet stemmende § 21, vil ved en Afvikelse i Bestyrelsen som den her omhandlede stige i en særdeles betydelig Grad, idet — hvad Invalider samt Faldnes og Invaliders Enker angaar — alt Arbejde ved Bogføring, Anvisning og Udbetaling netop ligefrem vilde fordobles i Sammenligning med den nuværende Ordning, idet det ved disse Forretninger selvsølgelig alene er Personernes og Summernes Antal, og ikke disses Størrelse, der betinger Arbejds Omfang. Det under den nuværende Bestyrelse etablerede Kontor vilde ved en fuldstændig Udsondring af det egentlige Forsørgelsesvæsen og dets Besørgelse af et andet Personale ikke kunne taale nogensomhelst Indskrænkning, da det maatte udføre ganske det samme Arbejde som hidtil med Undtagelse af hvad der vedkom selve den almindelige Fonds Bestyrelse samt den overordnede Invalideforsørgelse, medens denne Arbejdsbesparelse vilde i det Mindste opveies ved den meget levende Udvælgning af skriftlige Forespørgsler og Meddelelser, som vilde blive den uundgaaelige Følge af, at flere Tusinde Individuer oppebar Understøttelse, hvorefter enhver delvis henhørte under to forskellige Myndigheder. Hertil kommer endnu, at den ene Myndigheds Virksomhed i visse Henseender vilde være betinget af, at den anden Myndighed først

havde taget og meddelt en vis Beslutning; saaledes maatte f. Ex. den Paagældende, naar Tjenestetiden var under 20 Aar, først af Bestyrelsen for Forsørgelsesvæsenet være erkjendt for Invalid, førend Bestyrelsen af Pensionsvæsenet kunde tage Beslutning om den ham ifølge Tjenestetid og Tjenestegrad tilkommende Understøttelse, idet denne vilde være betinget af hans Egenstaaende af forsørgelsesberettiget Invalid. Det turde allerede efter det her blot antydningssvis Anførte være indlysende, at ved saadanne Væiligheder, hvor Organisationens Henigtsmæssighed netop skulde staa sin Prøve, saasom naar der som under Krigen i 1864 blev Spørgsmaal om i saa Maanedes at fastsætte og anviise Forsørgelse til 12- og 1300 Invalidider og 7- og 800 Enker efter Faldne, vilde en Ordning som den her omtalte vise sig aldeles utilfredsstillende, idet den navnlig vilde umuliggjøre Opfyldelsen af det billige Krav paa hurtig Afgjørelse og Anvisning af den Forsørgelse, Enhver var berettiget til. Betingelsen for, at Finantsministeriet kan slutte sig til Forslaget om, at den af en administrerende Direktør og to Medlemmer sammensatte Bestyrelses Virksomhed indskrænktes til det den almindelige Invalidefond vedkommende Forsørgelsesvæsen, er derfor, at Forholdet ordnes saaledes, at ved Siden heraf Ledelsen af hele Pensionsvæsenet henlægges under den nævnte administrerende Direktør alene, som da vilde indtage en Tjenestestilling til Finantsministeriet, der vilde svare til en Departementschef, og at det nu tilstedeværende, i Lønningsloven af 2den Juli 1870 omhandlede Kontorpersonale som en Helhed bliver ham underlagt i begge hans nævnte Egenstaaender, og altsaa beholder ganske samme Forretningsomraade som nu. Da man i § 22 har foreslaaet, at foruden Dagpenge og Befordringsudgifter (som alene vilde vedkomme Invalideforsørgelsesvæsenet) kun Løgens Lønning skal udredes af den almindelige Invalidefond, ligger deri, at Kontorpersonales Lønning og Udgifterne til Kontorforbrødenheder foreslaas afholdte af Statskassen. Efter Indholdet af dette Lovforslags § 21 er det iøvrigt uden praktisk Betydning, hvorledes Administrationsudgifterne fordeles.

At den omhandlede Bestyrelse sammensættes af en administrerende Direktør og to Medlemmer, der vælges henholdsvis af Herrens og Sværnerets tjenestegjørende eller forhenværende Personale, samt at Løgen ikke som nu har Sæde og Stemme i Bestyrelsen, men kun er demes Konsulent, ere Bestemmelser, hvortil man ganske har kunnet slutte sig. Men derimod har man ikke kunnet gaa ind paa, at de to Medlemmer skulde udvælnes henholdsvis af Krigsministeren og Marineministeren; thi naar Finantsministeren skal bære Ansvar for Bestyrelsens Virksomhed, kan Medlemmernes Ansættelse ikke ske paa andre Ministres Ansvar. Vigtigheden af det Bestyrelsen betroede Gæver og den